

[Sigsgaard.]

tænk jo ikke for det to sidste behovs vedkommende på at dække dem gennem privat indsats.

Nu ved jeg godt, at det desværre har lange udsigter med en sådan ændring, fordi man varetager ejernes interesser og ikke lejernes, men man kunne komme et godt stykke vej ved at tage fat på dispositionsretten. Det er i hvert fald ikke rimeligt, at tilfældige ejere i dag kan vælge og vrage blandt de bolig-søgende og næsten suverænt afgøre, hvilke trængende der skal have deres boligbehov tilfredsstillet. Derfor synes jeg, man burde overveje at oprette en central boliganvisning for hele hovedstadsområdet og én for hver af de nye amtskommuner og så vidt muligt gennem sådanne centrale boliganvisninger fordele alle ledige lejligheder efter sociale kriterier som f. eks. antal børn, men også og ikke mindst efter skrappe indkomstkriterier, sådan at de gode, billige lejligheder blev forbeholdt folk med mindre indkomster efter en nærmere fastsat skala. En sådan reform ville virkelig være en hjælp, bl. a. for de lavtlønnede, som man for tiden taler så meget om, og som om et par måneder igen vil blive svigtet både af deres egne og af hele samfundet. Den ville sikre mange af dem bedre boliger til en billigere pris. Den ville lette saneringen og gøre den billigere derved, at den sikrede et tilstrækkeligt antal genhusningslejligheder til rimelige priser.

Overhovedet kan man tvivle på, at genhusningsproblemet kan løses tilfredsstillende, hvis ikke den private boligmasse bringes ind i billedet. En sådan ordning vil også mindske udgiften til boligsikring, idet de dyre lejligheder i almindelighed vil blive besat af bedrestillede — og det er jo de bedrestillede, der stort set i dag lægger beslag på de gode, ældre lejligheder i kraft af forskellige forhold, hvoraf jeg har været inde på nogle.

Den ville også bidrage til at sætte nybyggeriet i vejret, fordi den simpelt hen ville tvinge de betalingsdygtige til at efterspørge lejligheder i nybyggeriet, da de ikke længere ville kunne få det i det ældre byggeri. Jeg understreger, at en sådan ordning er meget ønskelig på kort sigt, men ikke tilstrækkelig og måske ikke engang ønskelig på meget lang sigt; dér skal der andre midler til. Men det bør i hvert fald — det bør være

princippet — blive behovet og ikke som nu tegnebogens tykkelse, der er afgørende for boligens størrelse, pris og kvalitet.

Jeg håber, at boligudvalget ved lejlighed, når man er færdig med alle de forhold, der er taget op i disse lovforslag, og hvoraf nogle jo har detailkarakter, kan få tid til også at tage f. eks. et mere principielt spørgsmål som det, jeg her til sidst har nævnt, op til behandling.

Kai Moltke: Hvis jeg skulle have stillet et ændringsforslag, skulle det vel have været dette ene, at man skulle have sat denne debat på et tidspunkt, hvor der var tid til grundigt at gå ind på de vigtige spørgsmål, der skal tages fat på, og som skulle have været belyst principielt, men det er der jo som sædvanlig ikke mulighed for.

Dernæst til nogle principielle problemer. Det er rigtigt, at udgangspunktet er saneringsspørgsmålet, og her vil jeg kun minde boligministeren om, at det synspunkt blev fremført, at det var utilstrækkeligt med de lejligheder, der blev stillet til rådighed i nybyggeriet, de 1.000 nye lejligheder i det sociale byggeri, som man kunne flytte ud-sanerede over i, men at også et problem som rokeringen her måtte træde skarpt ind i billedet. Når der er tale om rokeringen i den gamle boligmasse, tror jeg nok, at man ikke som de foregående talere skal nøjes med at se på den nye § 67. Huset kan bogstavelig talt jo her være af en sådan kvalitet, at det falder ned over hovedet på folk, at vandet render ned ad væggene, at det skal have støttepiller for overhovedet at holde sig stående nogle år endnu, hvis der blot er installeret wc, køkken og alle de andre sager. Det er selvfølgelig en ganske utilstrækkelig kvalitetsbedømmelse, vi her har i § 67.

Men tilbage til rokeringen. Der står, at loven for denne paragrafs vedkommende ikke finder anvendelse på ejendomme, hvis ejer inden den 11. december 1968 har anmodet en landinspektør om attestation af den for tinglysning fornødne fortegnelse over ejerlejlighederne.

Se, jeg stillede her i forårssæsonen et konkret forslag om, at man begrænsede indførelse af ejerlejligheder til ejendomme, som var opført efter 1. januar 1964. Men der er jo sket et og andet i mellemtiden. Der er åbenbart sket det, at man har fået stærke